

KYBERROZPRÁVKY

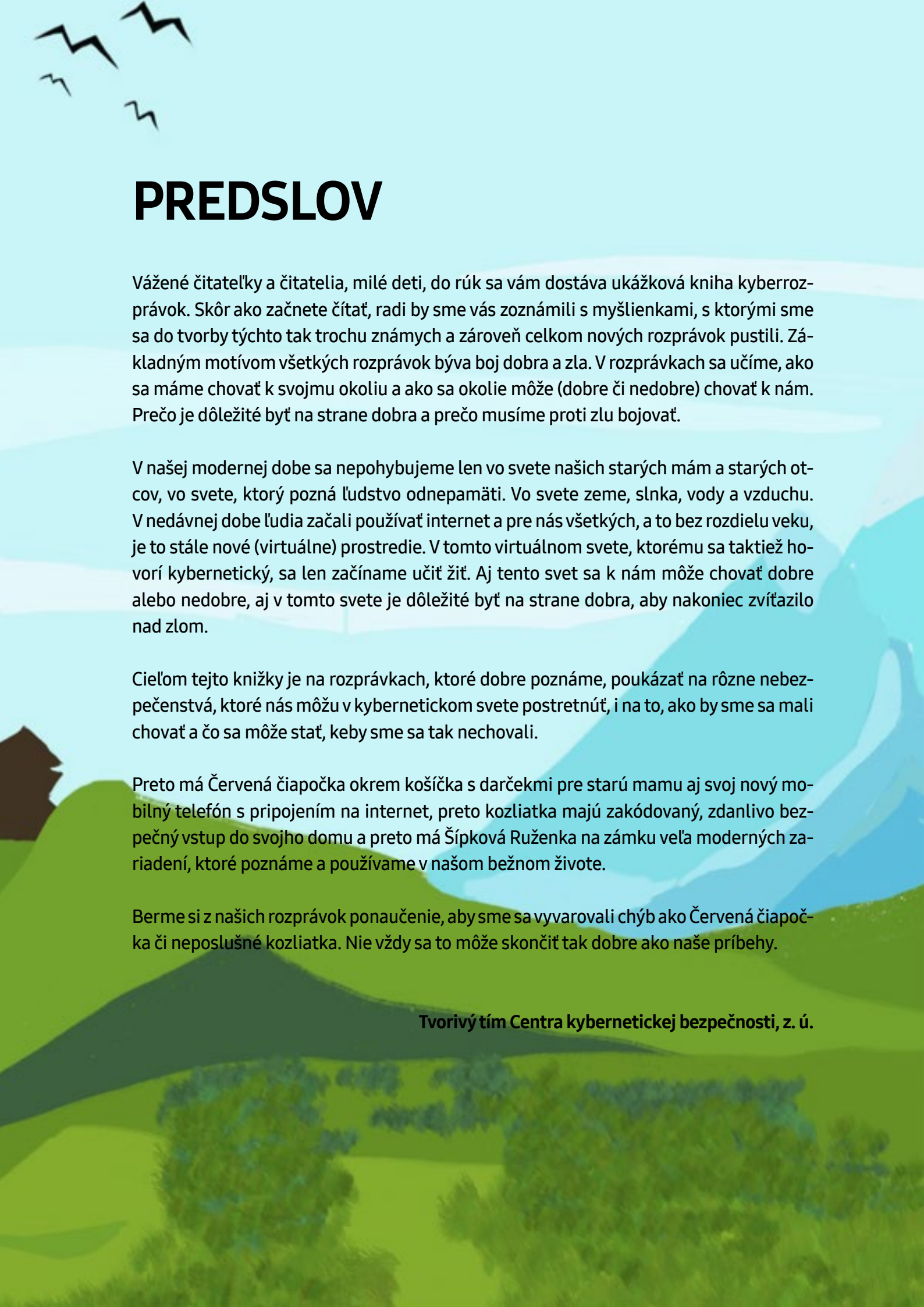

KYBERROZPRÁVKY

KYBERCENTRUM – Centrum kybernetickej bezpečnosti

Centrum
kybernetické
bezpečnosti

PREDSLOV

Vážené čitateľky a čitatelia, milé deti, do rúk sa vám dostáva ukážková kniha kyberrozprávok. Skôr ako začnete čítať, radi by sme vás zoznámili s myšlienkami, s ktorými sme sa do tvorby týchto tak trochu známych a zároveň celkom nových rozprávok pustili. Základným motívom všetkých rozprávok býva boj dobra a zla. V rozprávkach sa učíme, ako sa máme chovať k svojmu okoliu a ako sa okolie môže (dobro či nedobro) chovať k nám. Prečo je dôležité byť na strane dobra a prečo musíme proti zlu bojovať.

V našej modernej dobe sa nepohybujeme len vo svete našich starých mám a starých otcov, vo svete, ktorý pozná ľudstvo odnepamäti. Vo svete zeme, slnka, vody a vzduchu. V nedávnej dobe ľudia začali používať internet a pre nás všetkých, a to bez rozdielu veku, je to stále nové (virtuálne) prostredie. V tomto virtuálnom svete, ktorému sa taktiež hovorí kybernetický, sa len začíname učiť žiť. Aj tento svet sa k nám môže chovať dobre alebo nedobro, aj v tomto svete je dôležité byť na strane dobra, aby nakoniec zvíťazilo nad zlom.

Cieľom tejto knižky je na rozprávkach, ktoré dobre poznáme, poukázať na rôzne nebezpečenstvá, ktoré nás môžu v kybernetickom svete postretnúť, i na to, ako by sme sa mali chovať a čo sa môže stať, keby sme sa tak nechovali.

Preto má Červená čiapočka okrem košíčka s darčekom pre starú mamu aj svoj nový mobilný telefón s pripojením na internet, preto kozliatka majú zakódovaný, zdanlivo bezpečný vstup do svojho domu a preto má Šípková Ruženka na zámku veľa moderných zariadení, ktoré poznáme a používame v našom bežnom živote.

Berme si z našich rozprávok ponaučenie, aby sme sa vyvarovali chýb ako Červená čiapočka či neposlušné kozliatka. Nie vždy sa to môže skončiť tak dobre ako naše príbehy.

Tvorivý tím Centra kybernetickej bezpečnosti, z. ú.

OBSAH

O neposlušných kozliatkach
alebo ako vlk prekonal zabezpečenie ich domu

O Červenej čiapočke
a prešibanom vlkovi

Šípková Ruženka
a inteligentný zámok

O neposlušných kozliatkach

alebo ako vlk prekonal zabezpečenie ich domu

Bola raz jedna veselá kozia rodinka. Mamička Róza, ktorej všetci, čo ju mali radi, hovorili Rózička, a jej päť kozliatok.

Faun, Vlnka, Méeča, Snehulienka a Truhlík.

Kozliatka bývali v meste, ktoré sa volalo Rohan, so všetkými ďalšími kopytníkmi a rohatými zvieratkami. Mamička koza Róza mala s kozliatkami občas trápenie. Kozliatka často hrali hry na počítači, fotili sa na internet a hlavne všetky svoje vylomeniny natáčali a robili pri tom strašný rámus.

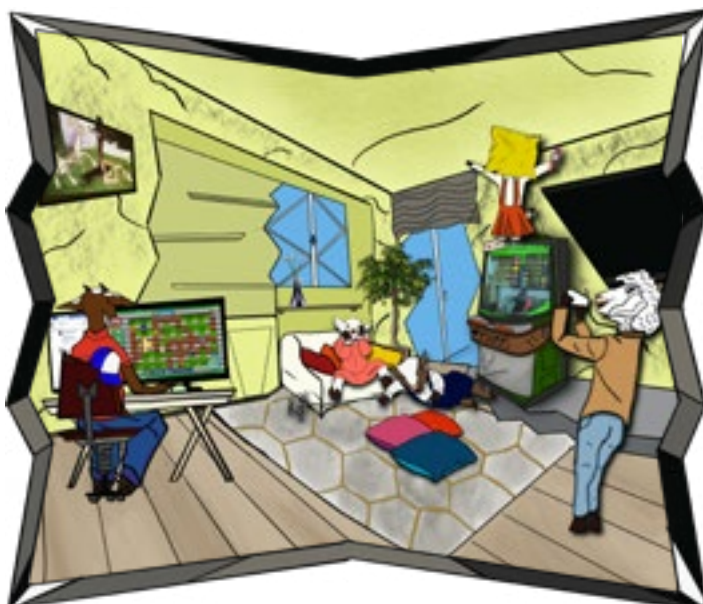
Jedného krásneho dňa bola mamička na odchode a hovorí: „Detičky kozičky, idem ku kaderníčke a nakúpiť, nie aby ste tu robili neporiadok a hluk.“ Deťom sa rozžiarili oči a spoločne povedali: „Jasné, nebój, mée.“

Mamička ešte vo dverách zvolala: „Nie aby ste pustili niekoho cudzieho do domu! A hlavne nikomu neprehrádzajte heslo na otváranie dverí.“

„Neboj, mami, to heslo poznáme len my a nikomu inému ho nepovieme,“ povedal najstarší Faun a šibalsky sa uškrnul popod fúzy.

Len čo mamička odišla, kozliatka začali hrať vankúšovú vojnu. Pri tom sa natáčali a vysielali to priamo na sociálne siete. Tak ako mali v oblube, dávali k fotkám a videám aj plno hashtagov. Pritom kozliatka ani nevedeli, že vo videu automaticky zdieľali aj adresu, kde bývajú.

Práve keď z niektorých vankúšov pri bitke lietalo perie a sociálne siete boli plné fotiek vyvážania kozliatok, tak sa v okolí domu potuloval hladný vlk Vlások. Volal sa tak preto, že mal hlas tenký ako mamičkin vlas a kedysi spieval v opere.

Chcel si práve objednať jedlo na internete, ale zistil, že niekde na ceste stratil peňaženku. Pretože bol hladný ako vlk, rozhodol sa, že si niečo uloví.“ Ale to sa ľahko povie – uloví. Kde by si vlk v meste mohol uloviť niečo na zjedenie? A tak sa vlk Vlások začal obzerať po niečom na jedenie na internete. Prehľadával rôzne sociálne siete, aby našiel nejaké mláďatká, jahniatka alebo kozliatka.

Zrazu si všimol videá nezbedných mladých kozliatok, ako doma vystrájajú. A nikde žiadny dospelý. Pretože pri videu bola aj adresa ich domu, zadal si ju do mapy v mobile a zistil, že je to skoro za rohom! To mám ale šťastie, hovoril si.

Keď vlk prišiel k domu kozliatok, uvidel, že brána do záhradky sa neotvára kľúčom. Na otvorenie treba poznať kód, ktorý sa naťuká na malej klávesnici. Kód ale Vlások nepoznal.

Veril však svojim hlasovým schopnostiam a rozhodol sa kozliatkam zazvoniť a skúsiť šťastie. „Kozliatka, kozliatka, otvorte mi vrátka, som vaša mamička a nesiem vám tašky plné dobrôt,“ hovoril vlk tenkým hláskom do mikrofónu na bráne. Hore v byte zdvihol telefón od brány najmladší Truhlík a už chcel mamičku pustiť.

Faun ho ale v poslednej chvíli stopol a povedal: „Nie, počkaj! Nepustíme ju. Budeme predstierať, že sme ju nespoznali, nech sa môžeme dlhšie hrať.“ Vlnke, ktorá ich tiež počula, to prišlo ako dobrá zábava a do mikrofónu odpovedala: „Nie, neotvoríme ti. Ty nie si naša mamička, čo keby si bola nejaký zlý vlk, mamička predsa pozná kód na otvorenie brány! Otvor si sám. Haha!“

Vlk bol najskôr prekvapený, že ho kozliatka spoznali. Potom mu to ale prišlo divné a povedal si, že je to určite len ďalšia lotrovina a v skutočnosti kozliatka nevedia, kto pri bráne stojí. Po chvíľke premýšľania sa rozhodol, že kód skúsi uhádnuť. Určite to bude niečo jednoduchšie, čo si každý zapamätá. Najprv teda vyskúšal naťukať štyri nuly 0-0-0-0. Nič. Potom však skúsil 1-2-3-4. Klik, zámok sa odomkol a brána sa otvorila. Vlások bol na záhrade a pokračoval ďalej k domu.

Pri vchodových dverách vlk zistil, že dvere majú kameru a dovnútra púšťajú len obyvateľov domu, ktorých poznajú podľa tváre. Tomu sa hovorí FaceID. Toto všetko vlk poznal a nemohlo ho to zastaviť. Ako správny operný spevák a elegant mal pri sebe vždy šminky a púder.

Namaloval si tvár nabielo, pery načerveno, natočil si mihalnice a uši si schoval pod kapucňu. Veľmi sa mu hodilo, že bola vonku zima a práve mal na sebe nový biely kožuch. Predsa len to nie je také ťažké vyzeráť ako mamička kozliatok, pomyslel si vlk.

Namaskovaný vlk sa pozrel do kamery pri dverách. Kameru však neoklamal. Dvere sa neotvorili. A tak znovu kozliatkam zazvonil a tenkým hlasom hovorí: „Deti moje, to som ja vaša mamička, nesiem vám kopu dobrôt. Som celá strapatá, mám plné kopýtko tašiek, pustte ma ďalej.“ Pri bzučiaku na otváranie dvier bola najbližšie Snehulienka.

Pretože ju už nebavilo vyvádzanie, bola nahnevaná na bratov za podpichovanie a bola hladná, povedala: „Mamí, ahoj, Faun a Truhlík ma stále hnevajú, pod' rýchlo hore!“ A otvorila vlkovi dvere, ani sa poriadne nepozrela na záber z kamery.

Vlk sa zaradoval, až mu začali tiecť z papule sliny. Vybehol rýchlo hore k bytu kozliatok. Ťažké to hľadanie veru nemal, lebo kozliatka robili rámus na celý dom. Stačilo ísť za hlukom.

Keď prišiel k dverám, zistil, že sú tiež chránené a nedajú sa len tak otvoriť. Zaklopal teda a znovu tenkým hláskom zavolať: „Kozliatka, moje pacholiatka, otvorte mamičke dvierka, nesiem dobroty, to budete pozeráť!“ Ale to už boli pri dverách najstaršie kozliatka a mamičku nechceli pustiť. „Nepustíme ťa, nepustíme, musíš povedať heslo!“

Vlk si hovoril, že to je len ďalšie huncútstvo. Rozhodol sa, že kozliatka skúsi prekabátiť a poprosí ich o pomoc. A tak tenkým hláskom hovorí: „Ale no tak, nezbedníci, porad'te mamičke, ako to môže uhádnuť!“ Staršie kozliatka sa nenechali nachytať a odpovedali: „Nié, nié, mé, mé.“

Ale to už prostredná Méča nevydržala a poradila vlkovi: „No predsa menó tohó, kohó máme najradšej, hehe, to neuhádneš!“ To bola vlkova šanca! Vlaskovi hned' napadlo, že myslí mamičku, len nevedel, ako jej hovoria. Rýchlo preto vytiahol mobil a znovu sa pozrel na to, čo kozliatka zdieľali na internete. Skontroloval, kto býva na adrese, ktorá bola pri videu, a našiel meno mamičky kozy – Róza Fešná z Kopytova. Nezdalo sa mu však, že by deti

mamičku tak oficiálne oslovovali. Tak hľadal ďalej. Ďalší odkaz, čo sa vlkovi ukázal, bol osobný profil pani Rózy a tam mala meno: Rózička Fešanda. To bolo ono.

Kozliatka medzitým cez dvere hulákali na mamičku, že to neuhádne a že ju aj tak nepustia. Méča si spievala: „Kohó máme najradšej, neuhádneš, mamičká!“ Truhlík aj so Snehulienkou však začali plakať.

Vlkovi tiekli sliny prúdom, namaľované pery aj celú tvár mal už celkom rozmazané, čo mu bolo tak horúco v kožuchu. A tak rýchlo povedal heslo „Rózička Fešanda“.

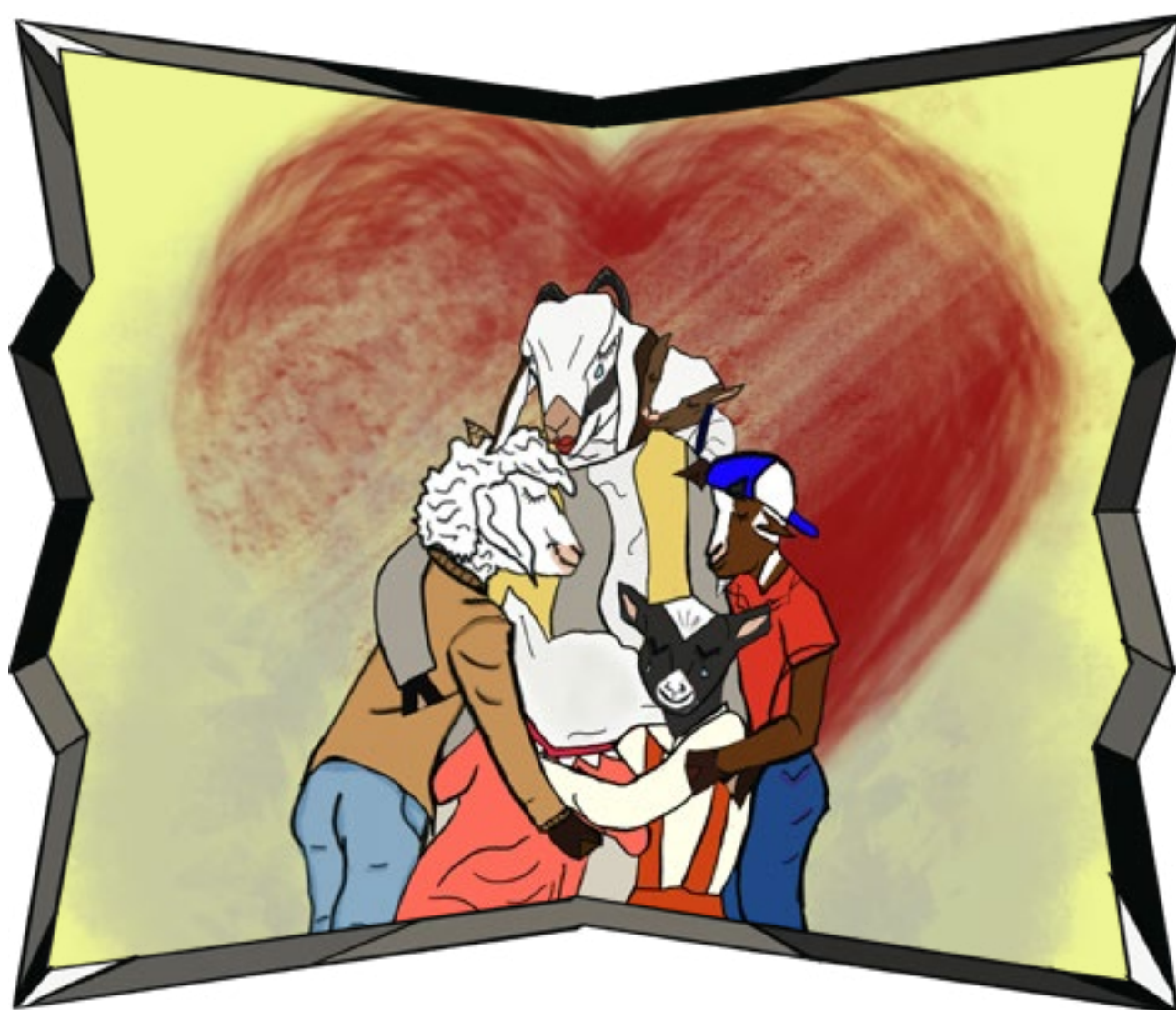

Dvere sa razom otvorili a Vlások už-už otváral papuľu, keď vtom sa na schodisku objavila mamička Róza so svojou najlepšou kamarátkou a susedkou. Vyvalili oči na zmaľovaného vlka v kožuchu, ktorý vo dverách otváral tlamu na vystrašené kozliatka. Rózička vykrikla, až jej spadli tašky.

Jej kamarátka bola bizónica Boženka, ktorá, našťastie, veľmi dobre ovládala karate. Boženka sa nachystala, že tomu zmaľovanému vlkovi poriadne vypráši kožuch! Vlk rýchlo vyhodnotil, že nie je práve pripravený na lekcii karate, a prášil z domu, čo mu laby stačili.

Keď bol vlk preč, kozliatka sa vrhli na mamičku a radostne sa všetci objali. Mamička im znovu vysvetlila, že si musia dávať pozor na to, čo zdieľajú na internete, a spoločne vymysleli zložitejšie heslo, aby sa k nim nabudúce už nikto cudzí nedostal.

Heslo

Nechci slabé heslo,
co by útok hackerů neuneslo.
Délka, znaky, numera, velká, malá písmena.
Bezpečnost je oč tu běží na svalech tu nezáleží.
Password spraying, bruteforce attack, ještě slovník mě s tím napad!
Útoků jsou všude mraky, dávej pozor na attaky!

Anna Marešová

Slabá hesla

Pokud nastavíš si slabé heslo
– 12345, 54321, či tvé jméno a příjmení,
hacker ho změní
a jen za peněžní částku, přístup smění.

Oliver Hurt

O Červenej čiapočke

a prešibanom vlkovi

Žilo raz jedno dievčatko. A to dievčatko najradšej zo všetkého nosilo červenú kapucňu.

A tak mu podľa tej červenej kapucne hovorili Červená čiapočka.

Raz, práve bol nádherný slnečný deň, mala Čiapočkina stará mama narodeniny. Mamička nebola rada, že Čiapočka len sedí doma a pozerá sa na internet. Preto Červenej čiapočke navrhla, aby šla starú mamu navštíviť. Spoločne pripravili košíček s dobrotami a ako darček zabalili aj nový inteligentný telefón, aby si mohli so starou mamou nielen volať a písať esemesky, ale aj sa vidieť cez videohovory.

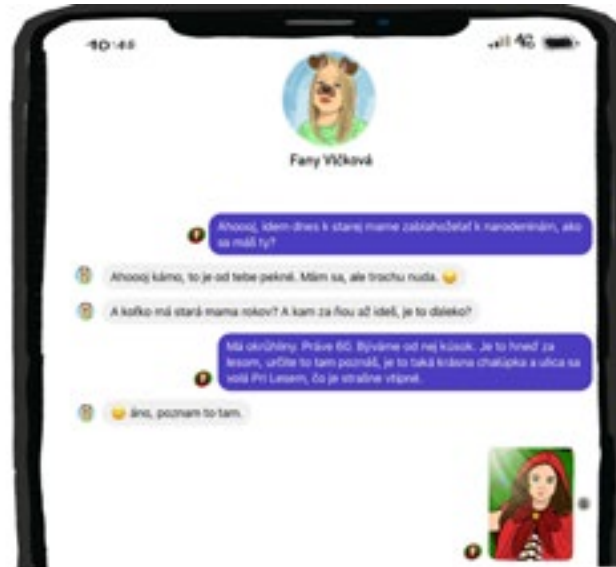

Červená čiapočka pred cestou ešte mamičke slúbila, že starú mamu naučí s novým mobilom narábať a hneď potom spolu mamičke zavolajú. Nato Čiapočka s chuťou vyrazila najkratšou cestou k starej mame rovno cez les.

Cestou si písala a posielala fotky so svojou novou kamarátkou na internete. Túto kamarátku nepoznala zo školy ani ju nestretávala vonku na ihrisku. Len si s ňou písala na internete. Podľa fotky bola rovnako stará ako Čiapočka a naozaj sa s ňou dobre rozprávalo.

Lenže v skutočnosti kamarátka, s ktorou si celý čas Čiapočka písala, bol vlk. On len na internete predstieral, že je mladé dievča. Keď si vlk s Čiapočkou písal, zistil, kde stará mama býva, že je doma sama a už čaká na Čiapočku s čerstvou domácou limonádou. Vlk preto na nič nečakal a rovno prášil do starej maminej chalúčky.

Stará mama sa Červenej čiapočky nemohla dočkať. Preto aj vlkovi hneď po zazvonení otvorila. Bola taká prekvapená, že pred ňou nestojí Čiapočka, že sa ani nestačila brániť alebo volať o pomoc.

Vlk len zamlaskal a starú mamu prehltol.

Potom sa vlk prezliekol za starú mamu, uvelebil sa v jej posteli a pozeral do mobilného telefónu. „Starú mamu som už zjedol a teraz si počkám na Čiapočku. Tak pekne pod', pod', už sa mi zbiehajú sliny,“ hovoril si.

Červená čiapočka o chvíľku zaklopala na dvere a vlk ženským hlasom hovorí: „Čiapočka, len pod' ďalej!“

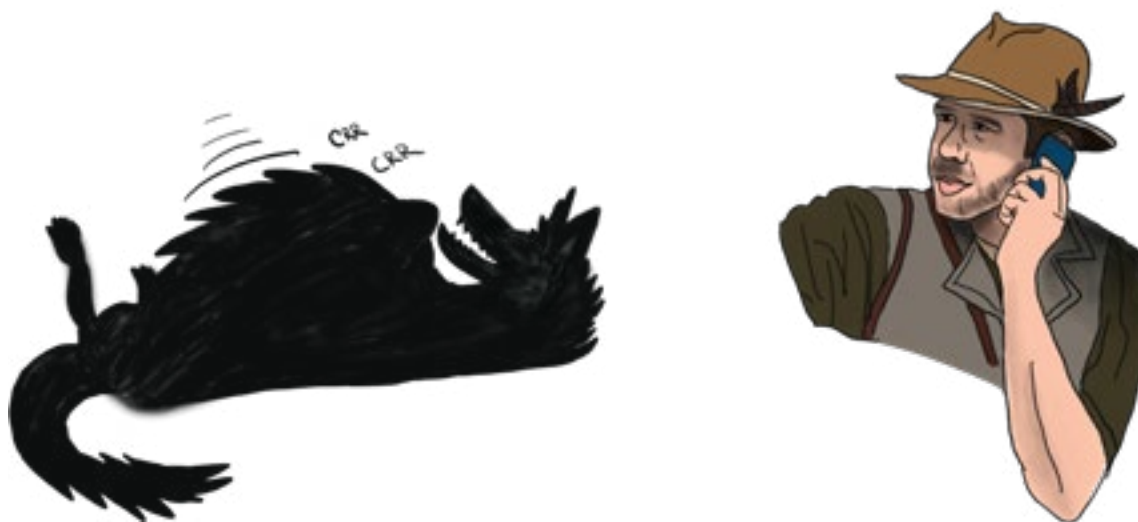
Čiapočka vošla, pozdravila starú mamu a popriala jej všetko najlepšie k narodeninám. Hneď si všimla, že stará mama má nový telefón. To Čiapočku prekvapilo, veď jej predsa niesla nový od mamičky. Teda sa opýtala: „Fíha, stará mama, ako to, že máš nový telefón?“ Vlk na to odpovedal: „To aby som mala taký dobrý telefón ako ty.“ Čiapočka sa ďalej opýtala: „A, stará mama, prečo máš taký veľký displej?“ Vlk odpovedal: „To aby som lepšie videla na tie fotky, čo mi budeš posilať.“ Červená čiapočka sa ešte opýtala: „A koľko máš v tom mobile voľného miesta v pamäti?“

Vlkovi za mobilom sa zaleskli zuby, vyskočil z postele a zavrčal: „V pamäti mám veľa voľného miesta, ale v žalúdku ešte viac! Starú mamu som už zjedol a ty mi tam tiež vojdeš.“

Hneď potom skočil na Čiapočku a zjedol ju.

Našťastie sa so starou mamou priatelil poľovník. Vedel, že má práve dnes narodeniny, tak si povedal, že ju navštívi a popraje jej veľa zdravia a šťastia. Keď prišiel k chalúpke, prekvapilo ho, že je otvorené dokorán. Potichu nazrel dovnútra a zbadal spiaceho vlka s nafúknutým bruchom. Napadlo mu, že radšej starej mame zavolá a opýta sa, či vie o tejto podivnej návšteve. Keď však starej mame zavolať na mobil, na jeho zdesenie sa vyzváňanie ozvalo z obrovského brucha spiaceho vlka.

Na nič nečakal, brucho rozrezal a starú mamu s Čiapočkou zachránil. Spolu potom objavili vlkov mobil a Čiapočke došlo, že si celý čas nepísala s dievčaťom, ale s prefíkaným vlkom. Stará mama s Čiapočkou poľovníkovi poďakovali a Čiapočka sľúbila, že si na internete bude písať len s deťmi, ktoré naozaj pozná. Spoločne sa potom poradili, čo urobia s vlkom. Poľovníkovi napadlo dať vlkovi do brucha všelijaké haraburdie a potom to opatrne zašiť. Vlk si predsa chcel naplniť žalúdok, tak nech má, čo chcel.

Ked' sa vlk prebudil, mal obrovský smäd, preto rýchlo utekal k blízkeму rybníku napiť sa. Ked' pil, ťažké haraburdie ho prevalilo do vody a ťahalo ho ku dnu.

Proste sa za svoj podvod dostal pod vodu. Nikto od tých čias vlka nevidel, ale či sa naozaj utopil, to sa tiež isto nevie...

Focení mobilem

Umíš fotit s mobilem? Vyfoť Anču s Emilem.
I když si to jen tak zkusíš, stejně se jich zeptat musíš.
A když jim to nevadí, zkus je fotit bez hlavy.
Fotky nikam neposílej, pro radost se na ně dívej.

Václav Maněna

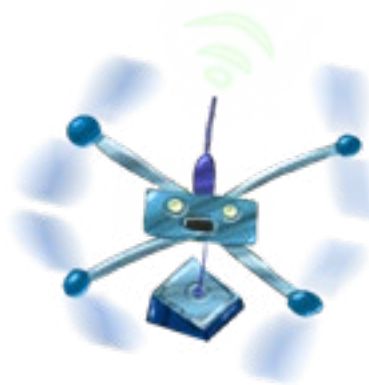
Heslo v mobilu

V mobilu je hodně věcí, které musíš chránit přeci.
Dobře si ho zahesluj, vždyť je celý jenom tvůj!
Mámě s tátou heslo řekni, nesdílej ho nikdy s dětmi.

Václav Maněna

Šípková Růženka

a inteligentný zámok

Bolo raz jedno inteligentné kráľovstvo.

Prečo inteligentné? Nuž, celý zámok bol plný najmodernejších inteligentných zariadení s najrýchlejším pripojením na internet na svete. Každý mohol ovládať kúrenie a rozsvecovanie i zhasínanie svetiel pomocou mobilov. Klimatizácia sama reagovala na vonkajšiu teplotu. Keď bolo vonku horúco, tak chladila. Keď bola vonku zima, tak hriala. Robotické vysávače sa medzi sebou pretekali o každú smietku. Lietajúce drony dovážali pizzu a v každej miestnosti bolo hneď niekoľko voľne dostupných tabletov.

V tom zámku žil kráľ s kráľovnou. Hoci mali všetko, na čo si len spomeniete, napriek tomu boli smutní. K šťastiu im chýbalo dieťaťko. Jedného dňa kráľovná plávala v bazéne, keď vtom kúsok od nej vyskočila robotická žaba. A tá žaba sa na kráľovnú pozrela a predpovedala jej narodenie dieťaťa.

Po deviatich mesiacoch od tejto veštby kráľovná naozaj porodila krásne dievčatko. Narodenie princeznej, ktorej dali meno Ruženka, sa poriadne oslavovalo. Pozvali mnoho hostí a medzi nimi aj sudičky. Každá z nich doniesla princeznej ako dar nejakú vlastnosť. Jedna dobrotu, druhá inteligenciu, tretia veselosť a tak ďalej.

Kráľ však zabudol pozvať svoju sestru. Zavolať jej teda aspoň prostredníctvom videohovoru. Kráľova sestra sa na kráľa hnevala a princeznú prekliala. Zlá sestra povedala: „Kým bude Ruženka dospelá, zavírusuje počítače a inteligentné zariadenia celého kráľovstva.“ Chcela, aby tým Ruženka spôsobila hrozné škody. Na princeznú by sa potom všetci hnevali a možno by ju vyhнали až na inú planétu.

No to by bolo veľké nešťastie. Kráľ a kráľovná premýšľali, čo by s touto zlou kliatbou mohli urobiť. Kráľovná verila, že pokiaľ budú ľudia múdro dodržiavať pravidlá na ochranu počítačov, nešťastiu tým zabráni. Preto ihneď nariadila, aby sa vo všetkých počítačoch, mobiloch a tabletoch zaviedli najprísnejšie bezpečnostné pravidlá a všetci povinne používali antivirusy.

A tak sa aj stalo. Počítače a všetky stroje fungovali, ako mali. Princezná rástla a k žiadnemu nešťastiu v inteligentnom kráľovstve nedochádzalo.

Lenže v deň svojich sedemnástych narodenín sa hrala princezná s ostatnými kamarátmi na schovávačku. Naraz objavila dvere, ktoré nikdy predtým nevidela. Rýchlo ich otvorila a vstúpila dovnútra. Bolo jej jasné, že tu ju nikto hľadať nebude. Rozhliadla sa a v rohu miestnosti uvidela, ako sa nabíja cudzí tablet.

Princezná takýto typ tabletu nepoznala, pretože bol ešte z čias pred jej narodením. Keďže ležal dlho zabudnutý, nikto ho poriadne nezabezpečil a nedal doň antivírusový program, ako kráľovná nariadila. To však princezná nevedela.

Princezná bola zvedavá, preto tablet rýchlo zapla. Hneď na ňu vyskočilo okno s obrázkom a nápisom: „Klikni na mňa, ak chceš darček“. Keďže mala princezná práve narodeniny, myslela si, že ju chce kráľ s kráľovnou týmto prekvapiť a že je to darček pre ňu.

Len čo sa však dotkla obrázka s darčekom, všetky počítače a inteligentné zariadenia v zámku sa zastavili alebo úplne zbláznili. Do inteligentného kráľovstva sa totiž dostal škodlivý počítačový vírus. Okná a dvere sa uzamkli. Drony spadli na zem. Roboty zostali bez pohybu. Klimatizácia začala tak strašne mraziť, že sa zo všetkých ľudí na zámku stali mrazené kocky. A takto to v kráľovstve zostalo na veľmi dlhý čas.

Až po niekoľkých rokoch cestoval okolo jeden mladý princ, ktorý mal veľmi rád programovanie a vedel to perfektne s počítačmi.

Budovu zámku už skoro ani nebolo vidieť, ako sklenená kopula celá zamrzla a neprechádzali cez ňu slnečné lúče. Princ mal našťastie so sebou svetelný meč, vďaka ktorému sa presekal ľadom až k hlavnej bráne. Po mreži sa vyšplhal na stoprvé poschodie a preskočil oknom dovnútra. Keď uvidel tú spúšť, hneď mu bolo jasné, že celé kráľovstvo je zavírusované. Našiel hlavný počítač a pustil sa do opravovania. Chvíľu to trvalo, ale nakoniec sa princovi podarilo všetko znovu rozchodiť.

A hneď sa začali diať veci. Klimatizácia prestala mraziť. Ľudia vyskočili z roztápajúcich sa kociek a začali sa radovať, tancovať a spievať. Predtým ako si všetci urobili spoločné selfíčko, musela však princezná sľúbiť, že sa už nikdy nebude hrať s cudzími mobilmi alebo tabletmi a nebude klikať, na čo nemá.

Virus

Když si stáhneš hru nebo Google obrázek,
můžeš dostat nejen to, ale taky pohlavek.

Virus ten se zavrtá do hlubin jak červ,
a pak pěkně zabolí jak skřípnutý nerv.

Natálie Machková

Trojský kůň

Hřívu nemá, v Tróji nežil, na pastvinách nikdy nebyl.

Vyzná se však v internetu a zapíše každou větu.

Když si pozor nedáš, brzy pak nic nemáš.

Natálie Machková

Antivirová kontrola

Nedůvěřuj cizím lidem, ani jejich fleškám.

Vždy je projed' antivirem, Čechům, ba i Češkám.

Václav Maněna

POĎAKOVANIE

Podakovanie patrí predovšetkým tvorivému tímu Centra kybernetickej bezpečnosti, z. ú., menovite:

Mariane Vrbíkovej za výtvarné prevedenie, scenár, metodiku, preklad a texty.

Marekovi Vrbíkovi za technické prevedenie, scenár a texty.

Tomášovi Müllerovi a Petrovi Jiráskovi za ideový koncept, scenár a texty.

Danielovi Kočímu za produkciu, scenár a texty.

Projekt Kyberrozprávky podporilo množstvo významných organizácií. Podakovanie patrí najmä Národnému úradu pre kybernetickú a informačnú bezpečnosť, Vojenskému spravodajstvu, Veliteľstvu kybernetických síl a informačných operácií Armády Českej republiky, Českej pobočke AFCEA, Pracovnej skupine kybernetickej bezpečnosti AFCEA, Bezpečnostnej informačnej službe, Úradu pre zahraničné styky a informácie, Univerzite obrany a Českému vysokému učeníu technickému v Prahe.

Ďakujeme.

V Prahe dňa 24. 9. 2021

Josef Strelec

riaditeľ Centra kybernetickej bezpečnosti, z. ú.

Kyberrozprávky

Prvé vydanie
Darčkové – vianočné vydanie

Autori:

Mariana Vrbíková, Marek Vrbík, Tomáš Müller, Dan Kočí, Petr Jirásek

Editori:

Marek Vrbík, Petr Jirásek

Vydal:

Centrum kybernetické bezpečnosti, z. ú.
Dopravní 500/9,
104 00 Praha 10
<http://www.kybercentrum.cz>

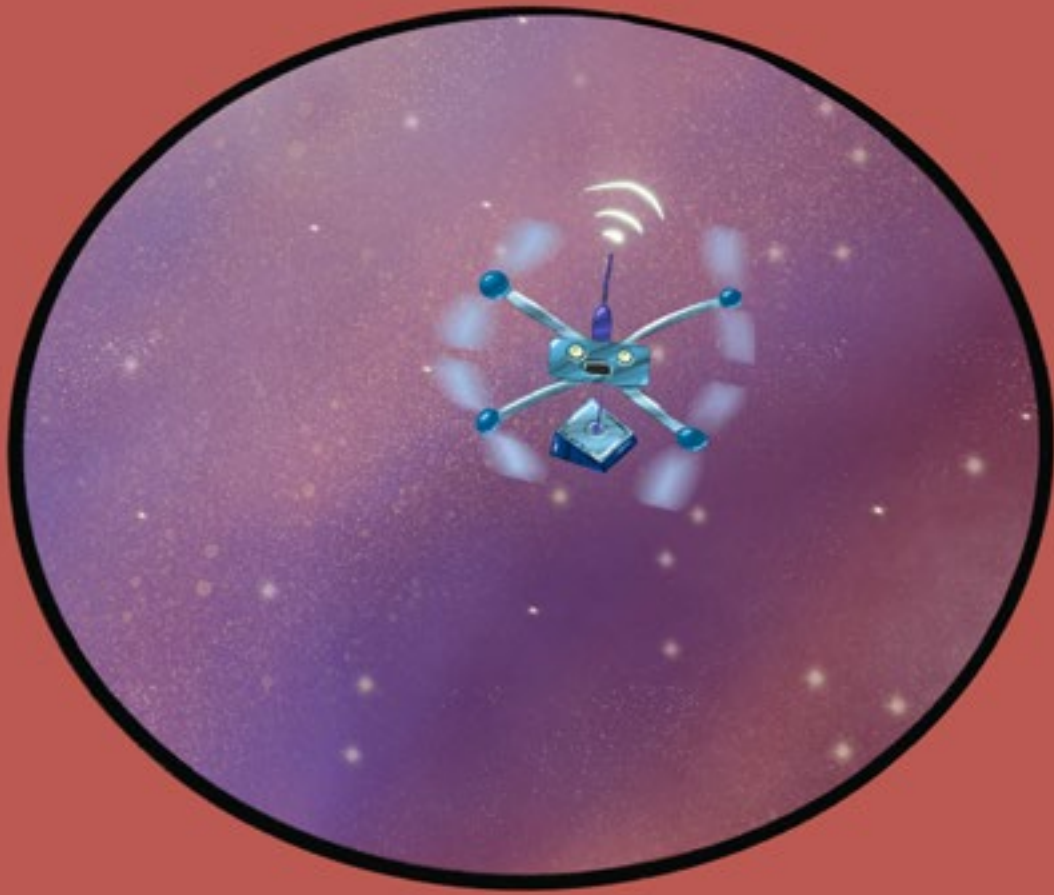
Tlač:

Progres Partners Advertising s.r.o., Praha

Počet výtlačkov: 92 ks

Praha 2021

ISBN 978-80-908388-1-9
ISBN 978-80-908388-0-2 (české vydanie)

An Exclusive Networks Company